

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד"מ" • גלופות: "צניקונגופיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אכרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

"מדוע אתם צריכים תמיד להיות שונים מכולם?" שאל אותי לא-מכבר ידיד. כל העיתונים כותבים על מהבלים, ואתם על פידאיון. כתבתם על "אש"ף" כאשר כל האחרים כתבו על אירגון הגג של ה"מהבלים" מדוע?

אין לנו כל רצון להיות שונים. אולם יש לנו הרצון להשתמש בכלי-העבודה שלנו — המילים — בצורה המדויקת ביותר. יש יחס-גומלין בין המילים והמחשבה. מחשבה משובשת יוצרת מילים משובשות, ואילו מילים משובשות יוצרות מחשבה משובשת.

שבועון זה מבקש להיות רציונלי, ולחנך את עצמו ואת קוראיו למחשבה רציונלית. לית. אחד התנאים המוקדמים למחשבה רציונלית הוא השימוש במילים רציונליות. שאינן סגורות רגשות — אפילו כשהרגש מוצדק בהחלט, כשלעצמו.

היו ימים, כשהיינו צוחקים ממינהגם של ערבים רבים שלא להכיר במציאות, ולרמות את עצמם באמצעות השימוש במילים רגשניות. כך, למשל, התרענו נגד הטרור הערבי להשמש בשם "ישראל". בנאומים, כע"י חונים ובמפות השתמשו הערבים במושג "פלסטיני הכבושה", ובכך פטרו את עצמם מביטוי שם המדינה השנואה עליהם. אמרנו שהנו נהג מסוכן ביותר. בעליו מתנתקים מן המציאות, ויוצרים לעצמם עולם דימיני. הדבר עלול לפתות אותם לערוך השגונות כוזבים, ללא קשר למציאות. ולהימט אסון על עצמם. גם ערבי השונא את מדינת-ישראל, והשואף לחיסולה, מוסב לו להכיר בעובדה שישיראל קיימת כיום — ועליו להתמודד עם מציאות זו, כך או אחרת. העמדת הפנים כאילו אין ישראל קיימת כלל, אינה יכולה לעזור לו.

למשל: ערב מילחמת ששת-הימים הגיע גאל עבד-אל-נאצר להסכם עם האמריקאים לפיתרון המשבר. מכיוון שאיבד אל-נאצר האמין כי ישראל אינה קיימת למעשה כמדינה ריבונית, ואינה אלא גובה "אימפריאליסטית" הופתע מאוד כאשר ישראל ציפפה על המהלכים הדיפלומטיים האמריקאיים ופתחה בהתקפה על דעת עצמה. ההמשך ידוע.

בשנים האחרונות הכירו כל הערבים בקיום ישראל, לפחות מבחינה לשונית. אפילו האירגון לשיחרור פלסטין מדבר בפה מלא על ישראל — לפחות כעל עובד זה שהוא רוצה לחסלה.

למרבית הצער, עוד אנהו צוחקים מן הערבים, לא חשנו שאנרעצמנו נפלנו קורבן לאותו מינהג פסול. זה התחיל עוד לפני עשרים שנה. כאשר הרדיו והעיתונות הישראליות סירבו לקרוא לעבד-אל-נאצר ב"נאור", נשיא מצרים, והתעקשו לקרוא לו בשם "הרודן המצרי". אגב, נשיא סוריה הוסיף ליהנות בישראל מתוארו הרישמי המלא. הגדרה ילדותית זו יצרה מציאות פוליתית: המנהיג המצרי הופיע לעיני רבים כמיפלט, והפוליטיקאים הושפעו ממילת הגנאי שאותה יצרו בעצמם.

שלי. אפשר להסכים עימו או להתנגד לו. אבל קודם כל צריכים להכיר במצב את — שקיימת מדינה בשם מצריים, ושיש לה נשיא הפועל בשמה. כאשר התפרסם דויד בן-גוריון, נעלם גם המושג "הרודן המצרי". היה זה סימן ראשון לשינוי האווירה בישראל.

מושג מוזר מאוד, המטייל בעולמנו. הוא "המהבלים". מבחינת הדיוק, זהו מושג כוזב. חברי האירגונים הפלסטיניים, התוצים את ה"גבול" אינם פאים "לחבל" — זהו, לכל היותר, מטרה מישנית מאוד. הם באים לשבש את החיים, להרוג, לקחת בני-ערך. בה, לרגל, לגייס סוכנים, ועוד ועוד. המושג "מהבל" הוא פשוט אווילי.

מדוע הוא נבחר? נראה שמנהלי מנגנון התעמולה הממשלתי פשוט לא מצאו מושג אחר. "טרוריסטים"? קשה לשכוח שכך כינו הבריטים את חברי המחתרת העברית. יתר על כן, כך נקראים כיום גם הלוחמים האיריים בבלפאסט, חברי המחתרת השמאלית בדרום-אמריקה, ועוד. "הרוצחים"? זה כללי מדי. יש הרבה רוצחים, שהם יהודים טובים. השמות שבהם הם נקראים לפעמים ב"עולם": "ההתנגדות", "קומנדו", "כוחות הרגילה", נסללו מפני שיש בהם מידה של הכרה חיובית. משום מה הוחלט, על כן, לקרוא להם

הוא הרין לגבי "האירגון לשיחרור פלסטין". כאשר החליטה ממשלת ישראל שאין עם פלסטיני, החליטה שאין גם אירגון פלסטיני. מה יש, אם כן? יש "אירגון-גג של המהבלים".

העיתונים — גם עיתונים המתירמים להיות ביטאונים רציניים — מלאים ידיעות מגוחכות לחלוטין. מוסקבה מכירה באיר-גון-הגג של המהבלים. או: "יאסר ערא-פאת מכריו: המהבלים ימשיכו בטרור". האמנם? האם הסכים עראפאת לקרוא לאנשי בשם "מהבלים"? האם הוא מגדיר את מעשיהם בשם "טרור"?

או גרוע יותר: "לאוניד ברונייב: אנהו תומכים בפעולות הטרור". או: "סיסקו רומן על הצורך להכיר באירגון-הגג של המהבלים".

מור, האם המנהיג הסובייטי תומך ב"טרור" — למרות שהתורה הקומוניסטית שוללת את שיטת הטרור בפירוש? מבחינת המידע, חשוב לדעת איך הגדיר ברונייב בהצהרתו את פעולות הפידאיון, כשם שחשוב מאוד לדעת איך מגדיר הובר האמריקאי החשוב את האירגון לשיחרור פלסטין. ההגדרה עצמה היא החלק העיקרי של הדיעה.

עלידי מחיקת המילים המופיעות במידע המקורי, והחלפתן במליצות התעמולה הישראלית הרישמת, מועלים העיתונים לא רק בתפקידם — מסירת מידע מדויק ואובייקטיבי — אלא גם משבשים את מחשבת קוראיהם, ועוזרים להם לחיות ב"עולם דימיני". כאשר מומין האו"ם את "אירגון-הגג של המהבלים" — הם נדהמים. הגוף הקורא לעצמו "האירגון לשיחרור פלסטין" הוא הרבה יותר מורכב מאשר "אירגון-גג של מהבלים". נכון שאירגוני הפידאיון מהווים בו את המרכיבים החשובים ביותר, אך יש בהם כיום אישים אלה, רבים שאינם שייכים לאירגונים אלה. יש שנים האחרונות הצליח האירגון להכות שורשים בכל רחבי הציבור הפלסטיני ה"מפורז". כיום מתברר שהוא נהנה בו מ"תמיכה כימעט כללית".

אפשר להסכים לכך או להתנגד לזה, לגנות את האירגון ואף לשאוף לחיסול הגופני של כל חבריו, עד האחרון שבהם. כפי שהבטיח השבוע שימנעו פרס בנאום מתמיה שלא הוכיח הכנה של המצב. האם נפל פרס עצמו קורבן לעדיצות המילים המזויפות, וחי בעולם דימיני?

העולם הזה קרא לגוף זה תמיד בשמו, והוא ימשיך לעשות כך, כחלק מתפקידו לקרוא לדברים בשמם. צניעו להתמודד עימו, בכל מצב, בהתאם לשיקולים רציוניים של טובת המדינה, ולא בהתאם ל"מילים נרגשות".

דום במיפעל או מיפעלים השייכים להם

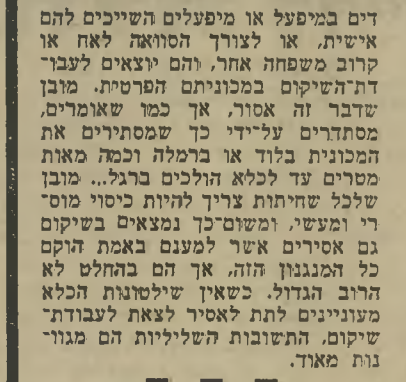
אישית, או לצורך הסוואה לאח או קרוב משפחה אחר, והם יוצאים לעבר דת-השיקים במכוניתם הפרטית. מובן שדבר זה אסור, אך כמו שאומרים, מסתדרים עליידי כך שמסתיימת את המכונית בלוד או ברמלה וכמה מאות מטרים עד לכלא הולכים ברגל... מובן שלכל שחיתות צריך להיות כסוי מוס"רי ומעשי, ומשום-כך נמצאים בשיקים גם אסירים אשר למענם באמת הוקם הרב המנגנון הזה, אך הם כהחלט לא הורב הגדול. כשאין שילטונות הכלא מעוניינים לתת לאסיר לצאת לעבודת שיקים, התשובות השליליות הם מגורינות מאוד.

עבר ניסו אסירים לפנות לבית דין גבוה לצדק וייתכן שאף אני אעשה כך. אך לצערי הסיכויים לזכות בכ"ץ בעניין זה נגד שירות בתי הסוהר הוא קלוש מאוד, וזאת מאחר שהמישפטנים של השירות באים לדין מוכנים היטב, ובאמתחתם צרור בדיות שאפשר בהחלט לזכות להדיים. למי יאמין בית-המשפט?

לפי דעתי יש לחקור את הדבר בצורה בלתי-משוחדת, להיכנס לעובי הקורה וכידוע זה יהיה קשה משום שמשום-מה בתי-הסוהר, וכל מה שמתרחש בהם מוסווה ומוסתר מעיני עיתורגאים. מחקך למיספר מצומצם ביותר של עיתונאים שהם מלחכת-סיפניכה אצל מר אריה ניר, וכמובן אין סכנה שהם יכתבו את האמת העירומה.

ייתכן מאוד שבאם ייוודע לשילטונות על פעולתי זאת, יתקמו בי בכל יכול-תם. אך אני חושב שהקרוב יהיה כדאי, אם יבוא קץ למצב הבלתי-ינסבל ה"שורר כיום בבתי-הסוהר ובשיקים ה"אסיר.

זימווד דייסטר, מחנה מעשימ, רמלה
 • נויכתב זה הבורח מכלא מעשימו.

בלוף ושמו

שיקום האסיר

היום אני נמצא בכלא מעשימו, לאחר שכבר ישבתי שנתים וחצי בכלא רמלה ובכלא שאטה כשנה וחצי. אני שפוט לתקופה של שבע שנות מאסר בגין מעשה שוד, שימוש בנשק חם ורימונים. איום על שוטרים בנשק ועוד כמה תוספות קטנות הקשורות למעשים אלו.

בכלא מעשימו אני נמצא 15.574 והועברתי לכאן במטרה (לפחות כך נאמר לי) שאצא לעבודת שיקים. אינני יודע אם אתם יודעים מהי עבודת ה"שיקים". אספר בקצרה: כל אסיר השפוט לתקופה של שנתיים ומעלה זכאי, ב"ששת החודשים האחרונים של מאסרו (זהו מחושב לתקופת שני שלישים מהמאסר). לצאת לעבוד בחוף, במקום עבודה כלשהו, ובערב הוא הוזר ללון בבית-השיקים שהוקם במיוחד ליד כלא מעשימו. האסיר מקבל רק דמי-כיס שבועיים משכר-עבודתו, ושאר הכסף נכנס לפיקדונו בבית-הסוהר על-ימת שיהיה לו סכום כסף ראשוני להתחלת חייו החדשים לאחר שיחרורו.

צערי הרב, המטרה הנעלה ב"ליווי הצהרות נכבדות, שהושמעו לאחר הקמת בית-השיקים לאסיר שנקרא כאן "הוסטל", אינה תואמת את המציאות כלל וכלל. כמו בדברים אחרים שהם רבים ומחרידים, גם בבעייה זו נוטל לעצמו שירות בתי-הסוהר את הזכות הבלעדית להחליט מי ייצא לעבודת שיקים ומי לא. ייתכן שב"הינה פורמלית קיימת ועדה בראשותם של מר שביט וגב"פ פרוני, שהם ראשי השיקים, אך זוהי אולי מליצה בקבר. באופן מעשי, שאותו אני חש על בשרי, נקבעים היוצאים לעבודת שיקים באופן שרירותי עם מלוא משוא-הפנים האפשרי, ואין מתחשבים כלל בקיטריזונים שנקבעו לצורך מטרה זו.